STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY JULIANE KOKOTT

přednesené dne 18. července 2007 [1]

I – Úvod

1. Italské právo zná účinnou cestu k zajišťování a obstarávání důkazních prostředků ohledně porušení práv duševního vlastnictví. Na návrh majitele ochranných práv může příslušný soud – i před podáním žaloby ve věci samé a bez vyslechnutí protistrany – nařídit „popis" (descrizione) předmětu, který údajně porušuje právo. Popis vypracuje, v případě potřeby ve spolupráci se znalcem, soudní vykonavatel a dotyčný předmět ohledá a zdokumentuje; je rovněž oprávněn zabavit s ním související dokumentaci a vzorky.

2. Tribunale Civile di Genova (Okresní soud civilní v Janově, Itálie, dále jen „Tribunale") doručil příslušnému orgánu ve Spojeném království žádost o právní pomoc spočívající v dokazování na základě důkazních prostředků nacházejících se ve Spojeném království. Dožádaný soud však odmítl vyhovět této žádosti s odůvodněním, že požadovaná opatření neodpovídají jeho praxi.

3. Předložením předběžných otázek chce nyní Tribunale vyjasnit, zda lze opatření, jako je popis podle italského práva, kvalifikovat coby dokazování, o jehož provedení může soud členského státu požádat soud jiného členského státu na základě nařízení Rady (ES) č. 1206/2001 ze dne 28. května 2001 o spolupráci soudů členských států při dokazování v občanských nebo obchodních věcech [2].

4. Jak vyplývá z vyjádření členských států, v různých vnitrostátních právních řádech převládají různé představy o tom, jaké požadavky lze uplatnit na dokazování a jaká

1 — Původní jazyk: němčina.

2 — Úř. věst. L 174, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 121.

úloha při něm připadá soudům. Toto vede i k různým názorům na rozsah působnosti nařízení č. 1206/2001, jejž má Soudní dvůr v projednávaném případě poprvé vyložit.

II – Právní rámec

A – *Mezinárodní úmluvy*

5. Haagská úmluva ze dne 18. března 1970 o provádění důkazů v cizině ve věcech občanských nebo obchodních (dále jen „Haagská úmluva o provádění důkazů v cizině") platí pouze mezi jedenácti členskými státy Evropské unie, k nimž patří i Itálie a Spojené království[3]. Článek 1 Úmluvy zní:

„Ve věcech občanských a obchodních může justiční orgán smluvního státu podle vlastních právních předpisů žádat cestou dožádání od příslušného orgánu jiného smluvního státu, aby byl proveden důkaz nebo jiný soudní úkon.

Dožádáním nelze žádat o provedení důkazu, který není určen pro použití v soudním řízení, které se koná nebo bude konat.

Výraz ‚jiné soudní úkony' nezahrnuje ani doručování soudních písemností, ani předběžných opatření a výkonu rozhodnutí."

6. Článek 50 dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (dále jen „dohoda TRIPS")[4] obsahuje tuto úpravu předběžných opatření při porušování práv duševního vlastnictví:

„1. Soudní orgány budou mít pravomoc nařídit okamžitá a účinná opatření za účelem:

a) zabránit, aby nedošlo k porušení jakéhokoliv práva k duševnímu vlastnictví a zvláště zabránit propuštění zboží,

3 — Viz seznam smluvních států, vedený Haagskou konferencí mezinárodního práva soukromého, umístěný na internetové adrese http://www.hcch.net.

4 — Dohoda TRIPS *(Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights)* je obsažena v příloze 1C Dohody o zřízení Světové obchodní organizace (dohoda WTO) schválené jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 (Úř. věst. L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80).

včetně dovezeného zboží ihned po proclení, do obchodní sítě podléhající jejich pravomoci;

b) zajistit příslušný důkaz o údajném porušení.

2. Soudní orgány budou mít pravomoc, bude-li to na místě, přijmout prozatímní opatření bez slyšení druhé strany, zvláště když by jakýkoliv odklad pravděpodobně způsobil nenapravitelné poškození majiteli práva, nebo když hrozí prokazatelné nebezpečí, že důkaz bude zničen.

[...]"

B – *Právo společenství*

7. Nařízení č. 1206/2001 [5], jež má podle svého článku 21 v rozsahu své působnosti přednost před Haagskou úmluvou o provádění důkazů v cizině, stanoví v článku 1 vlastní rozsah působnosti takto:

„1. Toto nařízení se vztahuje na občanské nebo obchodní věci, pokud soud členského státu v souladu s právními předpisy tohoto státu žádá:

a) příslušný soud jiného členského státu o provedení dokazování, nebo

b) aby směl provést dokazování přímo v jiném členském státě.

2. Žádost nesmí být podána za účelem dokazování, které není určeno pro zahájené nebo zamýšlené soudní řízení.

[...]"

5 — V souladu s článkem 3 Protokolu o postavení Spojeného království a Irska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství, oznámily Spojené království a Irsko své přání účastnit se přijímání a používání tohoto nařízení (bod 21 odůvodnění nařízení č. 1206/2001).

8. Ve druhé kapitole tohoto nařízení je upraveno předávání a vyřizování žádostí; její podstatná ustanovení znějí takto:

„*Článek 4*

Forma a obsah žádosti

1. Žádosti se podávají na formuláři A, popřípadě formuláři I uvedených v příloze. Obsahují tyto údaje:

a) dožadující a popřípadě dožádaný soud;

b) jména a adresy stran a popřípadě jejich zástupců;

c) povahu a předmět případu a krátké shrnutí skutečností;

d) popis dokazování, jež má být provedeno;

e) pokud je žádáno o výslech osoby,

— jména a adresy jedné nebo více osob, které mají být vyslechnuty,

— otázky, jež mají být položeny vyslýchané osobě nebo osobám, nebo skutečnosti, ohledně kterých mají být vyslechnuty,

— popřípadě odkaz na právo odepřít výpověď podle právních předpisů členského státu dožadujícího soudu,

— případná žádost, aby byl výslech proveden pod přísahou nebo místopřísežným prohlášením nahrazujícím přísahu, a případná zvláštní forma, která má být použita,

— popřípadě veškeré další údaje, které dožadující soud považuje za nezbytné;

f) pokud se žádá o jinou formu dokazování, listiny nebo jiné předměty, které mají být ohledány;

g) popřípadě žádost podle čl. 10 odst. 3 a 4 a článků 11 a 12 a informace nezbytné pro jejich použití.

[...]

Článek 7

Přijetí žádosti

1. Do sedmi dnů od přijetí žádosti zašle příslušný dožádaný soud dožadujícímu soudu potvrzení přijetí na formuláři B uvedeném v příloze. Pokud žádost nevyhovuje podmínkám stanoveným v článcích 5 a 6, učiní o tom dožádaný soud v potvrzení přijetí poznámku.

2. Pokud soud, kterému byla zaslána žádost podaná na formuláři A uvedeném v příloze, která splňuje podmínky stanovené v článku 5, není příslušný, postoupí žádost příslušnému soudu svého členského státu na formuláři A uvedeném v příloze a uvědomí o tom dožadující soud.

[...]

Článek 10

Obecná ustanovení o vyřizování žádosti

[...]

2. Dožádaný soud vyřídí žádost v souladu s právními předpisy svého členského státu.

3. Dožadující soud může na formuláři A uvedeném v příloze požádat, aby byla žádost vyřízena zvláštním postupem podle právních předpisů jeho členského státu. Dožádaný soud splní tento požadavek, pokud není tento postup neslučitelný s právem jeho členského státu nebo pokud tomu nebrání závažné praktické překážky.

Pokud dožádaný soud nevyhoví žádosti z jednoho z uvedených důvodů, uvědomí o tom dožadující soud na formuláři E uvedeném v příloze.

[...]

Článek 13

Donucovací opatření

Je-li to nezbytné, použije dožádaný soud při vyřizování žádosti přiměřená donucovací opatření v případech a v rozsahu stanoveném právem jeho členského státu pro vyřizování žádostí podaných za stejným účelem jeho vnitrostátními orgány nebo některou ze zúčastněných stran.

Článek 14

Odmítnutí žádosti

[...]

2. Kromě důvodů uvedených v odstavci 1 může být vyhovění žádosti odmítnuto pouze tehdy, pokud

a) žádost nespadá do působnosti tohoto nařízení ve smyslu článku 1, nebo

b) k vyřízení žádosti podle právních předpisů členského státu dožádaného soudu nejsou příslušné orgány moci soudní, nebo

[...]

3. Vyhovění žádosti nesmí být odmítnuto dožádaným soudem výhradně z důvodu, že podle práva jeho členského státu má soud tohoto členského státu výhradní věcnou příslušnost, pokud jde o předmět sporu, nebo o to, že právo daného členského státu nepřipouští v této věci žalobu.

[...]"

9. Dále je třeba poukázat na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv

duševního vlastnictví[6] (dále jen „směrnice 2004/48"). Tato směrnice, kterou byly členské státy povinny provést do vnitrostátních právních řádů do 29. dubna 2006[7], upravuje ve své druhé kapitole řízení a nápravná opatření k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví. Článek 7 uvedené směrnice k tomu stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby příslušné soudní orgány mohly i před zahájením řízení ve věci samé, na žádost strany, která předložila přiměřeně dostupné důkazy dostatečně podporující její tvrzení, že bylo porušeno její právo duševního vlastnictví nebo že toto porušení hrozí, nařídit okamžitá a účinná předběžná opatření k zajištění významných důkazů údajného porušování, s výhradou ochrany důvěrných informací. Tato opatření mohou zahrnovat podrobný popis, včetně odebrání vzorků nebo bez něj, či fyzické zabavení zboží porušujícího právo, a ve vhodných případech i materiálů a nástrojů použitých k výrobě nebo distribuci tohoto zboží a dokumentů vztahujících se k tomuto zboží. Tato opatření jsou v případě potřeby přijata i bez slyšení protistrany, zejména pokud by prodlení mohlo způsobit nevratnou újmu nositeli práva nebo existuje-li prokazatelná hrozba zničení důkazů.

Byla-li přijata opatření k zajištění důkazů bez slyšení protistrany, jsou dotčené strany bezodkladně informovány, nejpozději ihned po provedení přijatých opatření. Přezkum, včetně práva být slyšen, proběhne na základě žádosti dotčených stran s cílem rozhodnout v přiměřené lhůtě po oznámení přijatých opatření o jejich změně, zrušení nebo potvrzení.

[...]"

C – *Vnitrostátní právo*

10. Codice della Proprietà Industriale (zákoník průmyslového vlastnictví, dále jen „CPI")[8] upravuje mimo jiné soudní ochranu duševního vlastnictví. Článek 128 CPI stanoví, že majitel práva k duševnímu vlastnictví může požadovat popis (descrizione) předmětu, který porušuje jeho právo. Popis se vztahuje na důkazní prostředky ohledně tvrzeného porušení práva a jeho rozsahu. Soudce příslušný pro rozhodování ve věci samé rozhodne usnesením o nařízení popisu, proti němuž nelze podat opravný prostředek. Stanoví opatření na ochranu důvěrných

6 — Úř. věst. L 157, s. 45, oprava v Úř. věst. L 195, s.16; Zvl. vyd. 17/02 s. 32.

7 — Viz čl. 20 směrnice 2004/48.

8 — D.Lgs. č. 30/05 ze dne 10. února 2005.

informací a může též vydat zmocnění k zabavení vzorků. Vyslechnutí odpůrce není třeba provést, pokud by tím byl ohrožen výkon usnesení. Pokud byl předložen návrh na provedení popisu před podáním žaloby ve věci samé, určí soud lhůtu v trvání nejvýše 30 dnů pro podání žaloby.

11. Podle článku 129 CPI může majitel ochranných práv mimoto navrhnout i zabavení zboží, jež porušuje jeho právo.

12. Článek 130 kromě jiného stanoví, že popis a zabavení provádí soudní vykonavatel – kterému je v případě potřeby nápomocen znalec – s použitím technických zařízení, například fotografických přístrojů a jiných pomůcek. Navrhovatel, jeho zástupci nebo technici, kteří mají jeho důvěru, mohou být zmocněni k účasti na provedení opatření.

III – Skutkový stav a předběžné otázky

13. Alessandro Tedesco podal dne 21. března 2005 Tribunale žádost o popis podle článku 128 a 130 CPI proti společnostem Tomasoni Fittings Srl (dále jen „Tomasoni") se sídlem v Janově, Itálie, a RWO (Marine Equipment) Ltd (dále jen „RWO") se sídlem v Essexu, Spojené království.

14. Uplatňoval, že je vynálezcem systému popruhů a že podáním patentové přihlášky požádal o ochranu svého vynálezu. Společnost RWO, která v Itálii vykonává podnikatelskou činnost prostřednictvím distribučního podniku Tomasoni, uvedla na trh systém popruhů, pro nějž byla patentová přihláška podána později než pro produkt žalobce.

15. Tribunale nařídil dne 5. května 2005 bez vyslechnutí protistran popis výrobku, který byl údajně předmětem porušení práva k duševnímu vlastnictví. Popis byl nejprve proveden u společnosti Tomasoni v Itálii. Dne 20. června 2005 předal soud na základě nařízení č. 1206/2001 kanceláři Senior Master of the Queen's Bench Division of the Supreme Court of England & Wales žádost o provedení dokazování. Dožádaný soud měl podle italského práva provést odpovídající popis produktu RWO v provozních prostorách této společnosti.

16. Popis měl zahrnout i jiné důkazní prostředky ohledně vytýkaného jednání, jimiž jsou „příkladmo, nikoli však vyčerpávajícím

způsobem uvedené“ účty, dodací listy, objednávky, písemné nabídky, reklamní materiál, data archivovaná v počítačových systémech a celní doklady. Tribunale dále povolil použití jakýchkoli technických prostředků, přizvání znalců a odběr exemplářů jakožto vzorků. Tyto činnosti měly být omezeny na míru nutnou pro šetření. Navrhovateli a jeho zástupcům nebo technikům nebylo uděleno povolení nahlížet do podkladů.

17. Senior Master neformálním dopisem odmítl provedení popisu s odůvodněním, že šetření a zabavování předmětů a podkladů neodpovídá praxi úředníků Senior Master a že požadovanou činnost nelze provést cestou právní pomoci.

18. Usnesením ze dne 14. března se Tribunale rozhodl přerušit řízení a předložit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je žádost o popis ve smyslu článků 128 a 130 Codice della Proprietà Industriale třeba považovat za okolností uvedených předkládajícím soudem v daném případě ve smyslu a podle znění nařízení Rady (ES) č. 1206/2001 ze dne 28. května 2001 o spolupráci soudů členských států při dokazování v občanských nebo obchodních věcech za úkon „dokazování“, kdy může soud určitého členského státu na základě zmíněného nařízení požádat příslušný soud jiného členského státu o provedení tohoto dokazování?

2) Je v případě kladné odpovědi u žádosti o popis, která je neúplná nebo nesplňuje podmínky článku 4 uvedeného nařízení, dožádaný soud povinen

— zaslat ve lhůtě a ve formě stanovené v článku 7 nařízení potvrzení o přijetí;

— upozornit na případnou neúplnost žádosti a umožnit dožadujícímu soudu, aby žádost doplnil nebo upravil?“

19. V řízení před Soudním dvorem předložili A. Tedesco, italská, finská, švédská, slovinská, řecká a španělská vláda, Irsko, vláda Spojeného království a Komise Evropských společenství písemná a ústní vyjádření.

IV – Posouzení

A – *Přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce*

20. Žádost Tribunale o rozhodnutí o předběžné otázce se týká otázek k výkladu nařízení č. 1206/2001, které bylo vydáno na základě čl. 61 písm. c) a čl. 67 odst. 1 ES. Podle čl. 68 odst. 1 ES jsou v rámci hlavy IV ES přípustné pouze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce předkládané soudy členských států, jejichž rozhodnutí již nemůže být napadeno opravnými prostředky podle vnitrostátního práva. Komise a španělská vláda vyslovily pochybnosti, zda se zde jedná o uvedený případ.

21. Podle judikatury k čl. 234 odst. 3 ES záleží při kvalifikaci soudu jakožto soudu rozhodujícího v posledním stupni na konkrétní situaci; to znamená, že i nižší soudy, jejichž rozhodnutí již nemůže být v konkrétním případě napadeno opravnými prostředky, představují soudy rozhodující v posledním stupni ve smyslu čl. 234 odst. 3 ES [9]. Povinnost vnitrostátních soudů předkládat předběžné otázky Soudnímu dvoru má zajistit jednotu výkladu a uplatňování práva Společenství a zejména zabránit tomu, aby se v jednom členském státě vytvořila judikatura, která není v souladu s předpisy práva Společenství [10]. Toto nebezpečí by existovalo i tehdy, jestliže by v konkrétním případě mohly soudy rozhodující v posledním stupni zodpovědět spornou otázku práva Společenství, aniž by se musely obracet na Soudní dvůr.

22. Uvedené zásady platí tím spíše v rámci čl. 68 odst. 1 ES, neboť podle něj jsou k předkládání předběžné otázky Soudnímu dvoru oprávněny pouze soudy rozhodující v posledním stupni. Omezení práva předkládat předběžné otázky na soudy rozhodující v posledním stupni se však právě v souvislosti s nařízením č. 1206/2001, které upravuje právní pomoc při dokazování, jeví jako problematické. Skutková zjištění jsou totiž typicky úkolem nižších soudů, nikoli soudů rozhodujících v posledním stupni.

9 — Viz rozsudky ze dne 15. července 1964, Costa (6/64, Recueil, s. 1253), ze dne 4. listopadu 1997, Parfums Christian Dior (C-337/95, Recueil, s. I-6013, bod 25), a ze dne 4. června 2002, Lyckeskog (C-99/00, Recueil, s. I-4839, body 14 a 15).

10 — Rozsudek Lyckeskog (citovaný v poznámce pod čarou 9, bod 15).

K tomu, aby mohl Soudní dvůr vůbec podat výklad nařízení č. 1206/2001, nelze pojem „soud rozhodující v posledním stupni" ve smyslu čl. 68 odst. 1 ES vykládat příliš úzce. Zejména není možné přiznat aktivní legitimaci k předložení předběžné otázky pouze nejvyšším soudům.

23. Ve sporu v původním řízení vyhověl Tribunale návrhu na provedení popisu. Při tomto postupu se jedná o opatření k zajištění popř. opatření důkazů, jež je nařízeno usnesením, proti němuž nelze podat opravný prostředek [11].

24. Komise však namítá, že postup nařízení popisu byl ukončen tím, že jej dožádaný soud – byť jen částečně – vyřídil. Tribunale nyní provádí řízení ve věci samé, které bude ukončeno rozsudkem, proti němuž bude možné podat odvolání.

25. K tomu je třeba konstatovat, že žádost ve skutečnosti dosud nevedla k provedení dokazování ve Spojeném království. Předkládající soud však dokazování zřejmě považuje i nadále za potřebné. Než soudu ve Spojeném království předloží novou žádost (popřípadě znovu odkáže na původní žádost), přál by si vyjasnit, zda opatření, jako je popis ve smyslu článků 129 a 130 CPI, spadá do rozsahu působnosti nařízení č. 1206/2001.

26. Soud se však nestává soudem rozhodujícím v posledním stupni ve smyslu čl. 68 odst. 1 ES v důsledku každého procesního opatření, které nařídí usnesením, proti němuž nelze podat opravný prostředek. Nenapadnutelné mezitímní rozhodnutí musí totiž uzavírat samostatné řízení nebo oddělený úsek řízení a předběžná otázka se musí týkat tohoto řízení nebo úseku řízení.

27. Nakolik to lze ze spisu zjistit, představuje popis předmětu porušujícího právo zvláštní řízení. To vyplývá již z faktu, že lze jeho provedení navrhnout již před podáním žaloby ve věci samé [12]. Postup zajišťování, popř. opatřování, důkazů je uzavřen teprve poté, co byl popis vskutku proveden, nebo tehdy, jestliže se soud, který popis nařídil, jeho provedení vzdal, například proto, že se ukázala jeho nemožnost.

11 — Článek 128 odst. 4 CPI.

12 — Viz čl. 128 odst. 5 CPI.

28. Právě první předběžnou otázkou má být zjištěno, zda je možné popis provést, a sice tím způsobem, že bude soud jiného členského státu na základě nařízení č. 1206/2001 požádán o provedení dokazování. Tato otázka má tudíž úzký vztah k oddělenému postupu zajišťování, popř. opatřování, důkazů cestou popisu. Jelikož je uvedený postup uzavírán usnesením, proti němuž nelze podat opravný prostředek, je Tribunale oprávněn k předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru podle čl. 68 odst. 1 ES ve spojení s článkem 234 ES. První předběžná otázka je tudíž přípustná.

29. Druhá předběžná otázka je však podle mého názoru nepřípustná.

30. Podle ustálené judikatury je sice v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy založené článkem 234 ES pouze věcí vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a který musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, jež bude vydáno, aby s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání svého rozsudku, tak i relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. Jestliže se tudíž položené předběžné otázky týkají výkladu práva Společenství, je Soudní dvůr v zásadě povinen o nich rozhodnout [13].

31. Soudní dvůr však rovněž rozhodl, že za výjimečných okolností přezkoumá za účelem ověření své příslušnosti podmínky, za nichž se na něj vnitrostátní soud obrátil [14]. Odmítnutí rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem je však podle ustálené judikatury možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad práva Společenství nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny [15].

32. Druhou předběžnou otázkou chce předkládající soud vyjasnit, jaké povinnosti má *dožádaný* soud, je-li žádost neúplná nebo nejsou-li splněny podmínky článku 4 nařízení č. 1206/2001, zejména zda musí zaslat

13 — Viz mimo jiné rozsudky ze dne 15. prosince 1995, Bosman (C-415/93, Recueil, s. I-4921, bod 59), a ze dne 13. července 2006, Manfredi a další (C-295/04 až C-298/04, Sb. rozh. s. I-6619, bod 26).

14 — Rozsudek Manfredi a další (citovaný v poznámce pod čarou 13, bod 27).

15 — Viz mj. rozsudek Bosman (citovaný v poznámce pod čarou 13, bod 61) a rozsudek ze dne 10. ledna 2006, IATA a ELFAA (C-344/04, Sb. rozh. I-403, bod 24).

potvrzení o příjmu ve lhůtách a ve formě stanovené článkem 7 uvedeného nařízení a upozornit na případnou neúplnost žádosti.

takže by musely být s použitím formuláře C vyžádány doplňující informace [17].

B – *K první otázce*

33. Odpověď na tuto předběžnou otázku by neměla žádný vliv na rozhodnutí, které vydá předkládající soud v rámci postupu zajišťování důkazů. Týká se naopak jen úkonů dožádaného soudu. Pokud by se vyskytly pochybnosti ohledně jeho povinností, bylo by věcí dožádaného soudu případně požádat Soudní dvůr o výklad nařízení č. 1206/2001.

35. První otázku je třeba chápat v souvislosti s odmítnutím žádosti o právní pomoc, o němž rozhodl Senior Master. Ze stručné odpovědi dožádaného soudu lze vyvodit, že podle jeho názoru opatření nespadá do rozsahu působnosti nařízení.

34. Druhá otázka se kromě toho, že není relevantní pro spor v původním řízení, týká hypotetické situace. Na jedné straně totiž spis obsahuje odkaz na to, že dožádaný soud skutečně v dané lhůtě potvrdil příjem žádosti s použitím formuláře B [16]. Neexistuje důvod pro domněnku, že by dožádaný soud řádně nepotvrdil příjem nové žádosti. Na druhé straně se nejeví, že by byla nebo mohla být dřívější, popřípadě budoucí, žádost neúplná,

36. Navíc by bylo lze jeho odpověď vyložit i jako odkaz na důvod odmítnutí podle čl. 14 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1206/2001. Podle tohoto ustanovení může být vyřízení žádosti odmítnuto, nejsou-li k němu podle právních předpisů členského státu dožádaného soudu příslušné orgány moci soudní. Jelikož Tribu-

16 — Vláda Spojeného království připojila formulář B datovaný dne 11. července 2005 ke svému vyjádření jako přílohu 2. Tribunale však tento dokument při předložení předběžných otázek nezmiňuje, ale uvádí, že dožádaný soud příjem žádosti „každopádně potvrdil dopisem ze dne 20. září 2005". Co se vskutku stalo s formulářem B, je tedy i nadále nejasné.

17 — Pro případ patrně pádného důvodu nevyřízení z hlediska dožádaného soudu, že totiž požadované opatření nespadá do rozsahu působnosti nařízení č. 1206/2001, však nařízení obsahuje formulář H. To je překvapivé do té míry, v níž nařízení tímto způsobem upravuje případy, kdy nemůže být vůbec uplatněno. Formulář H může být ovšem použit též pro sdělení jiných důvodů odmítnutí, například tehdy, jestliže vyřízení žádosti nepřísluší moci soudní. Pokud se soud domnívá, že mu určité překážky brání provést dokazování podle práva státu dožadujícího soudu (čl. 10 odst. 3 druhá věta nařízení č. 1206/2001), sdělí to dožadujícímu soudu s použitím formuláře E. Dožádaný anglický soud zřejmě nepoužil žádný z těchto formulářů.

nale požaduje vyřízení žádosti zvláštním postupem podle italských právních předpisů (čl. 10 odst. 3 nařízení)[18], mohla by se mimoto uplatnit i námitka podle čl. 10 odst. 3 věty druhé.

37. Aby bylo možno poskytnout předkládajícímu soudu užitečnou odpověď na první otázku, je třeba zkoumat, zda žádost o popis objektu, který údajně porušuje patentové právo, včetně vyšetřování, dokumentace a zabavení příslušných podkladů i odběru vzorků, spadá do působnosti nařízení č. 1206/2001 a zda jejímu vyřízení případně nebrání některý z uvedených důvodů odmítnutí.

1. Rozsah působnosti nařízení č. 1206/2001

38. Podle svého čl. 1 odst. 1 písm. a) se nařízení č. 1206/2001 vztahuje na občanské nebo obchodní věci, pokud soud členského státu v souladu s právními předpisy tohoto státu žádá příslušný soud jiného členského státu o provedení dokazování. Z odstavce 2 uvedeného článku dále vyplývá, že žádost nesmí být podána za účelem dokazování, které není určeno pro zahájené nebo zamýšlené soudní řízení.

39. Následně se chci věnovat především výkladu pojmu „dokazování" a poté pojednat zvláštní okolnosti a právní požadavky významné pro soudní ochranu proti porušování práv duševního vlastnictví. Nakonec pojednám námitky proti použití nařízení č. 1206/2001.

a) Výklad pojmu „dokazování"

40. Pojem „dokazování" ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1206/2001 zákonodárce Společenství blíže nedefinuje.

18 — Viz formulář A bod 13 žádosti, k němuž je jako příloha A1 připojeno stanovisko Spojeného království.

41. Ve své judikatuře k Bruselské úmluvě [19] Soudní dvůr formuloval zásadu, že je třeba pojmy této úmluvy podrobit autonomnímu výkladu [20]. Ohledně definice občanských a obchodních věcí ve smyslu článku 1 Bruselské úmluvy významné pro rozsah působnosti uvedeného nařízení Soudní dvůr zejména uvedl, že z této úmluvy musí vyplývat pokud možno stejná a jednotná práva a povinnosti pro členské státy i dotčené osoby. Výrazy použité v tomto ustanovení nelze proto chápat jako pouhý odkaz na vnitrostátní právo některého ze zúčastněných států [21].

42. Obdobná úvaha platí i pro pojem „dokazování", od jehož výkladu se odvíjí určení rozsahu působnosti nařízení č. 1206/2001. Jeho význam a dosah je tudíž nutno určit autonomně s přihlédnutím k doslovnému a historickému výkladu, systematice a účelu tohoto nařízení.

43. Nařízení č. 1206/2001 má v souladu s druhým bodem svého odůvodnění sloužit řádnému fungování vnitřního trhu tím, že bude zdokonalena, zjednodušena a urychlena spolupráce soudů při dokazování. Tento cíl je podpořen tím, že se zjednodušený mechanismus právní pomoci zavedený nařízením č. 1206/2001 uplatní v co nejrozsáhlejším počtu opatření k obstarání informací v oblasti justice. Pojem „dokazování" by tudíž neměl být vykládán příliš úzce.

44. Ze souhry čl. 1 odst. 1 a čl. 4 odst. 1 písm. e) a f) nařízení č. 1206/2001 lze především dovodit, že předmět žádosti o dokazování nemá být vymezen příliš úzce [22]. Zejména nelze žádat pouze o výslech svědků. Z článku 4 odst. 1

19 — Úmluva ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32) ve znění úmluvy ze dne 9. října 1978 o přistoupení Dánského království, Irska a Spojeného království Velké Británie a Severního Irska (Úř. věst. L 304, s. 1 a pozměněné znění s. 77), úmluvy ze dne 25. října 1982 o přistoupení Řecké republiky (Úř. věst. L 388, s. 1); úmluvy ze dne 26. května 1989 o přistoupení Španělského království a Portugalské republiky (Úř. věst. L 285, s. 1) a úmluvy ze dne 29. listopadu 1996 o přistoupení Rakouské republiky, Finské republiky a Švédského království (Úř. věst. 1997, C 15, s. 1), dále jen „Bruselská úmluva".

20 — Viz rozsudky ze dne 15. května 2003, Préservatrice foncière TIARD (C-266/01, Recueil, s. I-4867, bod 20), k pojmu „občanské a obchodní věci" a ze dne 5. února 2004, Frahuil, (C-265/02, Recueil, s. I-1543, bod 22) k pojmu „smlouva nebo nároky ze smlouvy". Tuto judikaturu aplikoval Soudní dvůr též na nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04 s. 42), viz rozsudek ze dne 13. července 2006, Reisch Montage (C-103/05, Sb. rozh. s. I-6827, bod 29).

21 — Rozsudek Préservatrice foncière TIARD (citovaný v poznámce pod čarou 20, bod 20).

22 — Rovněž Komise přikládá ve své praktické příručce pro uplatňování nařízení o dokazování široký význam pojmu „důkaz". Uvádí, že pojem „důkaz" zahrnuje například výslechy svědků události, stran, znalců, ohledání listin, ověřování, zjištění skutečností, odborný posudek o rodině nebo o péči o dítě (viz bod 8 praktické příručky, která je k dispozici na internetové adrese http://ec.europa.eu/civiljustice/evidence/evidence_ec_guide_cs.htm).

písm. f) naopak vyplývá, že lze dokazování rozšířit i na listiny a jiné předměty, které mohou být ohledány, popřípadě prozkoumány znalci. Možnost znaleckého důkazu navíc potvrzuje i čl. 18 odst. 2 první odrážka upravující odměny pro znalce.

45. Předměty uvedené v usnesení Tribunale o opatření důkazů, a sice exempláře systémů popruhů i s nimi související účty za nákupy a prodeje, dodací listy, objednávky, obchodní nabídky, reklamní materiál a data a celní doklady archivované v počítačových systémech představují listiny popřípadě předměty ohledání, které může soud ohledat sám anebo nařídit jejich posouzení znalcem. Předměty vyjmenované v usnesení o opatření důkazů lze tudíž v zásadě považovat za přípustné důkazní prostředky ve smyslu nařízení č. 1206/2001.

b) K zajištění a opatřování důkazů při porušení práv duševního vlastnictví

46. Základem předložení je žádost o právní pomoc v rámci zvláštního postupu zajišťování důkazů v případě porušení práva duševního vlastnictví. Pro tento postup existují na mezinárodní úrovni i v právu Společenství zvláštní úpravy, které zohledňují zvláštní požadavky právní ochrany v dané situaci. Na tyto požadavky je třeba brát ohled při širším výkladu nařízení č. 1206/2001.

47. Dokazování obecně předpokládá, že bude předmět důkazu i důkazní prostředek označen subjektem, na nějž se vztahuje důkazní povinnost. Nositel práva duševního vlastnictví, který se dozví o porušení svého práva, se však často setkává s problémem, že nemůže přesně pojmenovat příslušné důkazní prostředky, k nimž též nemá přístup, jelikož se nacházejí v držení porušovatele nebo třetí osoby. Kromě toho je v těchto případech většinou nutno jednat rychle, aby se omezila škoda způsobená porušením práva a aby byly zajištěny důkazy, než dojde ke zhoršení důkazní situace.

48. K účinné ochraně duševního vlastnictví stanoví proto článek 50 dohody TRIPS pravomoc soudních orgánů nařídit okamžitá a účinná opatření, jež mají zaprvé zabránit

uvedení zboží porušujícího právo do oběhu a zadruhé zajistit důkazy o tvrzeném porušení práva.

49. Článek 7 směrnice 2004/48 navazuje na toto ustanovení dohody TRIPS [23]. Podle něj mají mít soudy možnost „nařídit okamžitá a účinná předběžná opatření k zajištění významných důkazů údajného porušování". Tato opatření mohou „zahrnovat podrobný popis, včetně odebrání vzorků nebo bez něj, či fyzické zabavení zboží porušujícího právo, a ve vhodných případech i materiálů a nástrojů použitých k výrobě nebo distribuci tohoto zboží a dokumentů vztahujících se k tomuto zboží".

50. V Itálii tato ustanovení směrnice provádí do vnitrostátního práva článek 128 a následující CPI. Jiné členské státy znají podobné nástroje [24]. Ve Spojeném království umožňuje Section 7 Civil Procedure Act 1997 ve spojení s Rule 25.1 odst. 1 písm. h) vydání tzv. *search order*. Tato ustanovení kodifikují nástroj *Anton Piller Order* [25] vytvořený soudcovským právem [26].

51. K ustanovením a cílům směrnice 2004/48 by mělo být přihlíženo při výkladu nařízení č. 1206/2001, třebaže podle jedenáctého bodu jejího odůvodnění není jejím cílem harmonizovat předpisy pro soudní spolupráci [27]. Jak se totiž dále uvádí v citovaném bodu odůvodnění, již „[e]xistují nástroje Společenství, které tyto záležitosti obecně upravují a vztahují se také na duševní vlastnictví".

52. Toto odůvodnění naznačuje, že je třeba otevřít cestu právní pomoci podle nařízení č. 1206/2001 v řízeních podle směrnice 2004/48 sloužících zajištění důkazů tak, aby bylo možno zabezpečit účinnou ochranu práv duševního vlastnictví též v přeshraničních situacích.

23 — Viz čtvrtý, pátý a sedmý bod odůvodnění směrnice 2004/48. Bližší podrobnosti viz McGuire, Die neue Enforcement Directive 2004/48/EG und ihr Verhältnis zum TRIPS-Übereinkommen, *Österreichische Blätter für gewerblichen Rechtsschutz und Urheberrecht*, 2004, 255, a Ibbeken, *Das TRIPS-Übereinkommen und die vorgerichtliche Beweishilfe im gewerblichen Rechtsschutz*, Kolín nad Rýnem aj., 2004.

24 — Viz např. ve Francii tzv. saisie-contrefaçon podle článku L. 615-5 Code de la propriété interlectuelle. Pokud jde o porovnání německého, francouzského a anglického práva, viz Ibbeken (citovaný v poznámce pod čarou 23).

25 — Viz Anton Piller KG v. Manufacturing Processes Ltd [1976] 1 All E.R: 779 [tj. soudní příkaz, který umožňuje bez nutnosti vyslechnutí stran prohlídku a kompletní zajištění důkazů o porušování autorských práv v prostorách domnělého porušovatele].

26 — Viz Zuckerman, Zuckerman on Civil Procedure, 2. vyd., Londýn, 2006, bod 14.175; zevrubně k vývoji viz Ibbeken (citovaný v poznámce pod čarou 23, s. 111 a násl.).

27 — Vzhledem ke skutkovému stavu v původním sporu je ovšem třeba vzít na zřetel časovou působnost směrnice 2004/48. Tato směrnice vstoupila v platnost dnem 22. června 2004 a musela být provedena do vnitrostátních právních a správních předpisů do 29. dubna 2006 (viz články 20 a 21 směrnice 2004/48). Přihlížet k ustanovením směrnice před uplynutím lhůty pro její provedení do vnitrostátního práva je třeba jen v omezeném rozsahu (viz rozsudek ze dne 4. července 2006, Adeneler a další, C-212/04, Sb. rozh. s. I-6057, bod 117 a násl.).

c) Námitky proti použití nařízení č. 1206/2001

i) Nařízení č. 1206/2001 se nepoužije na opatření prohlídky a zabavení?

53. Zatímco většina účastníků se vyslovuje pro použití nařízení č. 1206/2001 za okolností obdobných okolnostem projednávanému případu, staví se řecká vláda, Irsko a vláda Spojeného království proti jeho použití; opírají se při tom o následující argumenty:

54. Vláda Spojeného království argumentuje, že popis zahrnuje opatření prohlídky a zabavení, která nespadají do působnosti nařízení č. 1206/2001. Dokazování musí být odděleno od vyšetřovacích úkonů provedených před vlastním opatřováním důkazů. Nařízení mimoto neobsahuje žádnou úpravu, jež by při prohlídkách a zabavování zajistila ochranu práv dotčených subjektů.

— v případě popisu se jedná o opatření prohlídky a zabavení (*orders for search and seizure*), která nejsou v uvedeném nařízení upravena;

55. Dokazování spočívá ve smyslovém vnímání a hodnocení důkazních prostředků. Provádí se výslech svědků a jsou ohledány listiny nebo jiné předměty. Právní pomoc zahrnuje všechny tyto činnosti; vyplývá to z čl. 4 odst. 1 písm. e) a f) nařízení č. 1206/2001.

— uvedené nařízení stejně jako Haagská úmluva o provádění důkazů v cizině nezahrnuje předběžná opatření a výkon rozhodnutí (*provisional and protective measures*);

56. Podmínkou pro provedení dokazování je, aby byl soudu nebo osobě soudem zmocněné, například znalci nebo i procesnímu zástupci strany, umožněn přístup k důkazním prostředkům. Nařízením popisu nebo prohlídky (*search order*) je osobě, která má v držení důkazní prostředky, uložena povinnost tento přístup umožnit. Takováto nařízení jsou tudíž neoddělitelně spjata s dokazováním. To platí i tehdy,

— o zamýšlená předběžná opatření musí být anglický soud požádán na základě nařízení č. 44/2001.

jestliže soud neprovede ohledání důkazních prostředků na místě sám, nýbrž pověří jinou osobu, aby tyto předměty zdokumentovala nebo odebrala jejich vzorky, a tyto dokumenty (fotokopie, fotografie, data zajištěná na nosičích apod.) nebo vzorky jsou teprve následně předloženy soudu k přímému zkoumání.

57. V případě předběžných opatření k zajištění důkazů je ostatně zachována ochrana práv dotčených subjektů. Odpovídající nařízení dokazování jsou v rámci právní pomoci vydávána zpravidla podle práva členského státu dožádaného soudu (čl. 10 odst. 2 nařízení č. 1206/2001). Tím se zajistí zachovávání procesních záruk platných v místě, kde je dokazování prováděno. Tyto záruky chrání jak práva odpůrců, v jejichž neprospěch jsou důkazy pořizovány, tak i práva třetích osob, v jejichž držení se nacházejí důkazní prostředky.

58. Je-li dokazování výjimečně prováděno podle právních předpisů členského státu dožadujícího soudu (čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1206/2001), jsou odpůrci nebo třetí osoby konfrontovány v místě, kde je prováděno dokazování, s cizozemským procesním právem.

59. U opatření k zajištění důkazů porušování práv duševního vlastnictví k tomu však přistupuje skutečnost, že tato opatření byla harmonizována směrnicí 2004/48. Procesní předpisy jednotlivých členských států se – za předpokladu správného provedení uvedené směrnice – již mohou navzájem lišit jen v rozsahu, v němž to uvedená směrnice dovoluje. Ostatně právo členských států musí odpovídat obecně platným zásadám, například zásadě spravedlivého procesu, respektování obydlí a ochrany vlastnictví, které jsou zaručeny Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP").

60. Pokud by bylo dokazování podle cizozemského procesního práva přesto neslučitelné s právem daného členského státu, anebo by jeho provedení bránily závažné praktické překážky, zbývá jako poslední východisko nevyhovění žádosti (čl. 10 odst. 3 druhá věta nařízení č. 1206/2001). Dožádaný soud však musí nejprve použít mírnější prostředek a pokusit se požadované opatření provést pozměněným způsobem tak, aby byly dodrženy vnitrostátní záruky [28].

61. Závěrem je třeba poukázat na to, že se dosavadní úvahy týkají situace, kdy osoba, jež

28 — Bližší podrobnosti viz níže v bodě 111.

má v držení důkazní prostředky, při dokazování dobrovolně spolupracuje. Pouze tehdy, jestliže dotčená osoba neumožní přístup k důkazním prostředkům, musí být k provedení dokazování případně použity donucovací prostředky. Tyto intenzivnější zásahy do práv dotčených osob se podle čl. 13 nařízení č. 1206/2001 řídí výlučně *lege fori* dožádaného soudu.

62. Při aplikaci na projednávaný případ to znamená, že by anglický soud musel dožádaný popis provést v zásadě podle článků 128 a 130 CPI, ovšem za předpokladu, že se neuplatní žádné důvody odmítnutí. Dokazování přitom spočívá především ve zdokumentování systému popruhů a příslušných podkladů a údajů. Může být rozšířeno i na zabavení listin a předmětů ohledání, pokud je to nezbytné za účelem předložení těchto předmětů znalci, popřípadě dožadujícímu soudu k přímému hodnocení důkazů. Při tom je třeba respektovat zásadu proporcionality.

63. Dále je podle článku 7 směrnice 2004/48 třeba zajistit ochranu důvěrných informací. Tato povinnost platí pro dožádaný i dožadující soud. Tribunale tudíž sice povolil navrhovateli a jeho zmocněnci, aby byli přítomni popisu, ale vyloučil nahlížení těchto osob do odebraných podkladů, jejichž zaslání si vyžádal v uzavřené obálce. Bylo by například myslitelné, že by Tribunale použil citlivé obchodní podklady v řízení teprve tehdy, jestliže na základě příslušné dokumentace dospěje k závěru, že došlo k porušení patentu. Pouze v takovém případě je nutné znát objem odbytu k zjištění rozsahu škody.

64. Pro případ, že RWO nevydá dotčené předměty dobrovolně, umožňuje článek 13 nařízení č. 1206/2001 použití donucovacích prostředků. Pokud to anglické právo dovoluje a je toho zapotřebí k provedení dokazování, mohl by být například zabaven vzorek systému popruhů.

65. Teze, že opatření vyžádaná Tribunale nespadají jakožto opatření prohlídky a zabavení do rozsahu působnosti nařízení č. 1206/2001, tudíž v těchto obecných souvislostech neplatí.

ii) Zákaz pre-trial discovery

66. Výhrady Spojeného království k rozšíření právní pomoci na opatření k zajišťování

důkazů v přípravné fázi soudního řízení souvisí zřejmě s otázkou, jak přistupovat k takzvané *pre-trial discovery*[29], opětovně diskutovanou v rámci Haagské konference.

67. V tomto ohledu je především nutno konstatovat, že podle čl. 1 odst. 2 nařízení č. 1206/2001 nesmí být žádost podána za účelem dokazování, *které není určeno pro zahájené nebo zamýšlené soudní řízení*. Otázka, zda žádost odpovídá v plném rozsahu těmto požadavkům, vyvolává určité pochybnosti v souvislosti s nařízením popisu jiných důkazních prostředků ohledně vytýkaného jednání, jako jsou „příkladmo, nikoli však vyčerpávajícím způsobem uvedené" účty, dodací listy, objednávky, písemné nabídky, reklamní materiál, data archivovaná v počítačových systémech a celní doklady.

68. Na rozdíl od Haagské úmluvy o provádění důkazů v cizině (čl. 23 této úmluvy) neobsahuje nařízení č. 1206/2001 výslovnou výhradu vůči *pre-trial discovery*. Rada však u příležitosti přijetí nařízení č. 1206/2001 vydala toto prohlášení č. 54/01[30]: „‚Pre-trial discovery' včetně vyhledávání (takzvané ‚fishing expeditions') jsou z působnosti tohoto nařízení vyňaty".

69. Podle ustálené judikatury může být prohlášení Rady vzato v potaz při výkladu právního aktu, pokud znění tohoto prohlášení nachází vyjádření též v obsahu tohoto právního aktu a pokud slouží k vyjasnění určitého obecného pojmu[31]. V kontextu projednávané věci se v prohlášení vysvětluje podmínka „použití důkazů v zahájeném nebo zamýšleném soudním řízení" ve smyslu čl. 1 odst. 2 nařízení č. 1206/2001.

70. Vyloučení *pre-trial discovery* zmíněné v prohlášení v tomto ohledu nelze chápat v tom smyslu, že by byl vyloučen jakýkoli postup sloužící skutkovým zjištěním před zahájením soudního řízení ve věci samé. Takový výklad by odporoval znění čl. 1 odst. 2. Prohlášení spíše osvětluje, že důkazní

29 — Není konečným způsobem vyjasněno, co přesně podle článku 23 Haagské úmluvy o provádění důkazů tato výhrada zahrnuje. Výklad pojmu *pre-trail discovery* byl předmětem vysvětlujících prohlášení a několika jednání Haagské konference (viz Conclusions and Recommendations adopted by the Special Commission on the practical operation of the Hague Apostille, Evidence and Service Conventions (28 October to 4 November 2003), body 29 až 34, k nahlédnutí na internetové adrese http://hcch.e-vision.nl/upload/wop/lse_concl_e.pdf. V zásadě se jedná o opatření, která *common law*, a zejména americké právo, užívá k opatřování informací v držení protistrany před zahájením jednání.

30 — Viz dokument Rady ze dne 4. července 2001 č. 10571/01, s. 16.

31 — Viz rozsudky ze dne 26. února 1991, Antonissen (C-292/89, Recueil, s. I-745, bod 18), ze dne 3. prosince 1998, Generics (C-368/96, Recueil, s. I-7967, body 26 a 27), a ze dne 10. ledna 2006, Skov a Bilka (C-402/03, Sb. rozh. s. I-199, bod 42).

prostředky musí být přinejmenším vymezeny tak přesně, aby byl zřejmý vztah k zahájenému nebo zamýšlenému soudnímu řízení a aby bylo jasné, že se právní pomoc týká pouze samotných důkazních prostředků, nikoli však okolností, které se soudním řízením souvisí jen nepřímo.

71. Aby se zabránilo vyhledávání důkazů u odpůrce takzvaným „rybolovem důkazů" (*fishing expedition*), je při vydávání důkazních příkazů cílících k předložení určitých listin nutno rozlišovat následujícím způsobem.

72. Důkazní příkaz je nepřípustný, jestliže dokumenty, o jejichž předložení se žádá, slouží pouze k vyhledání použitelného důkazního materiálu, ale nebudou použity jako důkazy předkládané v soudním řízení (jedná se o tzv. *„train of enquiry"* – nepřípustné vyhledávání relevantního důkazního materiálu). V uvedených případech jsou takovéto důkazy použity pouze zprostředkovaně. Podmínka „k použití v [...] soudním řízení" tudíž není splněna.

73. Důkazní příkaz na předložení dokumentů, jež budou nalezeny teprve při výkonu tohoto příkazu, je naopak přípustný, jestliže jsou tyto dokumenty s dostatečnou přesností označeny nebo popsány a přímo souvisí s předmětem sporu. Jen tak lze zabránit vyhledávání dokumentů nesouvisejících s předmětem sporu, jež by poškozovalo protistranu.

74. V původním řízení slouží důkazní příkaz italského soudu, jímž je požadován popis dokumentů, jako jsou účty nákupu a prodeje, dodací listy, objednávky, písemné nabídky, reklamní materiál, data archivovaná v počítačových systémech a celní doklady, vyhledání těchto důkazních prostředků. Vydání zmíněných dokumentů je v bezprostředním vztahu s tvrzeným porušením patentu. S jejich pomocí chce žalobce prokázat rozsah porušení, a tak vyčíslit výši svých případných nároků na náhradu škody. Žádost italského soudu je proto v podstatě přípustná.

75. Nepřípustná je však ta část důkazního příkazu italského soudu, kterou je požadován popis dalších nepojmenovaných dokumentů („příkladmo, nikoli však vyčerpávajícím způsobem uvedených"). Schází v ní přesné označení dalších dokumentů.

iii) Rozlišení dokazování od předběžných opatření a výkonu rozhodnutí

76. Řecká vláda a Irsko, jakož i vláda Spojeného království jsou na rozdíl od ostatních účastníků toho názoru, že popis včetně zabavení podkladů a vzorků představuje předběžné opatření a výkon, nikoli však dokazování ve smyslu nařízení č. 1206/2001. Tato teze spočívá na dvou premisách: zaprvé, že předběžná opatření a výkon rozhodnutí nespadají do rozsahu působnosti nařízení, a zadruhé, že předmětná opatření k zajištění důkazů jsou takovýmito předběžnými opatřeními a výkonem rozhodnutí. První z těchto premis mohu přijmout, druhou však nikoli.

— Předběžná opatření a výkon rozhodnutí nespadají do rozsahu působnosti nařízení č. 1206/2001

77. Před přijetím nařízení č. 1206/2001 tvořila směrodatný základ právní pomoci při obstarávání důkazů v podstatě Haagská úmluva o provádění důkazů v cizině – v každém případě mezi smluvními státy této úmluvy, k nimž ovšem náleží pouze jedenáct členských států Společenství [32]. Nařízení má postavit právní pomoc v celém Společenství (s výjimkou Dánska) na společný základ a dále zjednodušit její provádění [33].

78. Iniciativa Spolkové republiky Německo směřující k přijetí nařízení Rady o spolupráci soudů členských států při dokazování v občanských a obchodních věcech [34] vycházela, pokud jde o určení rozsahu působnosti nařízení z odpovídající formulace článku 1 Haagské úmluvy o provádění důkazů v cizině. Podle této iniciativy mělo být uvedené nařízení uplatněno na žádosti o dokazování nebo jiné soudní úkony s výjimkou doručování soudních a mimosoudních písemností a *předběžných opatření nebo výkonu rozhodnutí* [35]. Tato opatření jsou totiž, jak se zdůrazňuje v sedmém a osmém bodě odůvodnění německé iniciativy, již upravena, a to jednak nařízením Rady (ES) č. 1348/2000 ze dne 29. května 2000 o doručování soudních

32 — Viz šestý bod odůvodnění nařízení č. 1206/2001.

33 — Berger, Die EG-Verordnung über die Zusammenarbeit der Gerichte auf dem Gebiet der Beweisaufnahme in Zivil- und Handelssachen (EuBVO), *Praxis des Internationalen Privat- und Verfahrensrechts – IPRax* 2001, 522.

34 — Úř. věst. C 314, 3.11.2000, s. 1.

35 — Anglický překlad německé iniciativy, na nějž odkazuje vláda Spojeného království, je chybný v rozsahu, v němž je tato pasáž přeložena jako „measures for the *preservation of evidence* or enforcement". Francouzské znění oproti tomu vychází stejně jako původní německá verze ze znění Haagské úmluvy a hovoří o „mesures conservatoires ou d'exécution". Podle tohoto vzoru mělo být anglické znění formulováno takto: „orders for provisonal or protective measures".

a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech [36], a jednak Úmluvou o pravomoci soudů a výkonu rozhodnutí ve věcech občanských a obchodních.

79. Odchylně od této iniciativy se nařízení č. 1206/2001 vzdává zahrnutí „jiných soudních úkonů" do rozsahu své působnosti a uvádí pouze dokazování. Proto také nemusí být předběžná opatření ani výkon rozhodnutí výslovně vyňaty z jeho rozsahu působnosti, neboť se nepovažují za dokazování, ale pouze za jiné soudní úkony. Z tohoto důvodu se uplatní domněnka, že předběžná opatření a výkon rozhodnutí nespadají do rozsahu působnosti zmíněného nařízení.

— Je postup zajišťování důkazů předběžným opatřením nebo výkonem rozhodnutí?

80. Tím však není řečeno, že platí i druhá premisa, a sice že opatření k zajištění a opatřování důkazů, jako je popis, o nějž bylo zažádáno ve sporu v původním řízení, představuje předběžné opatření nebo výkon rozhodnutí, na něž se nevztahuje Haagská úmluva o provádění důkazů v cizině ani nařízení č. 1206/2001, které z ní v tomto ohledu vychází. Ani souvislost mezi nařízením č. 1206/2001 a zmíněnou úmluvou, co se týče jejich vzniku, nepřispěje k rozlišení mezi dokazováním na jedné straně a předběžnými opatřeními a výkonem rozhodnutí na straně druhé.

81. V závislosti na sledovaném cíli je třeba navzájem odlišit dva druhy předběžných opatření, a to jednak nařízení, která slouží zajištění rozsudku samotného, a jednak opatřování a zajišťování důkazů, což lze ilustrovat na příkladu sporu projednávaného Tribunale.

82. Bude-li mít žalobce ve věci úspěch, bude žalovanému uloženo, aby upustil od porušování práva a případně též nahradil způsobenou škodu. Účinným opatřením k zajištění nároku na upuštění od porušování práva je zabavení výrobků, jež je porušují, popřípadě též zařízení určeného ke zhotovování těchto výrobků.

83. O takovéto opatření k zajištění pozdějšího výkonu rozhodnutí – tedy například zabavení všech skladovaných exemplářů systémů popruhů s cílem zabránit jejich šíření – se však v dané souvislosti nejedná.

36 — Úř. věst. L 160, s. 37; Zvl. vyd. 19/ 01 s. 227.

Bylo by se muselo opírat o článek 129 CPI. Předkládající soud naopak požádal anglický soud o opatření k zajištění důkazů podle článku 128 CPI.

84. Článek 7 směrnice 2004/48 nešťastným způsobem směšuje oba druhy předběžných opatření. Úvodem se v tomto ustanovení hovoří o zajištění důkazů, k nimž je však vzápětí řazeno mimo jiné i zabavení zboží porušujícího právo a ve vhodných případech i materiálů a nástrojů použitých k výrobě nebo distribuci tohoto zboží a dokumentů, jež k němu přináleží. Jak již bylo vysvětleno, nejedná se v jejich případě o skutečná opatření k zajištění důkazů, nýbrž o předběžná opatření k zajištění hlavního nároku.

85. V rámci směrnice 2004/48 není patrně zapotřebí jasného rozlišení. Pro určení rozsahu působnosti nařízení č. 1206/2001 má však zásadní význam. Na předběžná opatření k zajištění hlavního nároku se totiž toto nařízení v žádném případě nevztahuje, ale uplatní se ohledně opatření sloužících k zajištění důkazů.

86. Toto chápání pojmu „předběžná opatření" potvrzuje i systematický pohled na jeho funkci v kontextu úpravy Haagské úmluvy o provádění důkazů v cizině. Vynětí těchto opatření slouží vzájemnému vymezení rozsahu působnosti Úmluvy o provádění důkazů v cizině a Bruselské úmluvy. Tento cíl výslovně sleduje německá iniciativa ohledně výše zmíněného nařízení [37].

87. S vládou Spojeného království je třeba souhlasit v tom, že pojem „dokazování" ve smyslu nařízení č. 1206/2001 by rovněž neměl zahrnovat žádná předběžná opatření a výkon rozhodnutí, kteréžto spadají do rozsahu působnosti nařízení č. 44/2001, neboť v tomto ohledu existuje tatáž potřeba vzájemného vymezení.

88. Irsko a vláda Spojeného království však kromě toho zastávají názor, že o zde předmětná opatření k zajištění důkazů by byl mohl být anglický soud požádán přímo na základě článku 31 nařízení č. 44/2001, čímž by se vyloučilo uplatnění nařízení č. 1206/2001.

89. Článek 31 nařízení č. 44/2001 obdobně jako článek 24 Bruselské úmluvy stanoví, že „[p]ředběžná nebo zajišťovací opatření, která jsou upravena právem jednoho členského

37 — Viz sedmý a osmý bod odůvodnění iniciativy.

státu, je možné u soudů tohoto státu navrhnout i tehdy, kdy je pro rozhodnutí ve věci samé příslušný na základě tohoto nařízení soud jiného členského státu".

90. V rozsudku St. Paul Dairy Industries Soudní dvůr konstatoval, že se článek 24 Bruselské úmluvy nepoužije na samostatná zajištění a opatřování důkazů v přípravném řízení před podáním žaloby [38].

91. Na podporu tohoto výkladu mimo jiné uvedl, že předběžnými nebo zajišťovacími opatřeními ve smyslu článku 24 úmluvy je namístě rozumět opatření, která jsou v oblastech spadajících do rozsahu působnosti zmíněné úmluvy určena k zachování faktické nebo právní situace za účelem ochrany práv, jejichž uznání je zároveň požadováno od soudu rozhodujícím ve věci samé [39]. Toto ustanovení tudíž platí i pro opatření, která slouží zajištění hmotněprávního nároku, nikoli však pro provádění procesních opatření, jakými je například obstarávání důkazů [40].

92. Soudní dvůr dále poukázal na nebezpečí, že by bylo možné obcházet pravidla právní pomoci při dokazování stanovená nařízením č. 1206/2001, pokud by bylo možné zažádat o opatření dokazování opírající se o článek 24 Bruselské úmluvy bezprostředně u soudu, který není příslušný k rozhodování ve věci samé [41]. Soudní dvůr tím dal implicitně najevo, že samostatná zajištění a opatřování důkazů je třeba klasifikovat jako dokazování ve smyslu nařízení č. 1206/2001.

93. Způsob, kterému dává přednost Irsko a Spojené království a který spočívá v zajištění důkazních prostředků podle článku 31 nařízení č. 44/2001 bezprostředně soudem místa, kde se nalézají, není tedy podle judikatury Soudního dvora možné použít [42]. Jsou-li tudíž opatření k zajištění důkazů považována za postup podle nařízení č. 1206/2001, nevyvstává problém vzájem-

38 — Rozsudek ze dne 28. dubna 2005, St. Paul Dairy Industries (C-105/03, Sb. rozh. s. I-3481, bod 25). Viz též Geimer/Schütze *Europäisches Zivilverfahrensrecht*, 2. vyd., Mnichov, 2004, A 1 – článek 2 nařízení Rady č. 44/2001, bod 92, a článek 31 citovaného nařízení, bod 32.

39 — Rozsudek St. Paul Dairy Industries (citovaný v poznámce pod čarou 38, bod 13).

40 — Stejně i CFEM Facades SA v. Bovis Construction Ltd [1992] I.L. Pr. 561 QBD, jakož i Schlosser, *EU-Zivilprozessrecht*, 2. vyd., Mnichov, 2003, článek 32 bod 7 nařízení Rady č. 44/2001 a článek 1 bod 4 Haagské úmluvy o provádění důkazů v cizině.

41 — Rozsudek St. Paul Dairy Industries (citovaný v poznámce pod čarou 38, bod 23).

42 — Lze se ovšem přít o to, zda by navrhovatel neměl mít volbu mezi oběma možnostmi – obstaráním důkazů cestou právní pomoci a obstaráním důkazů soudem místa, kde se nalézají. Druhý způsob by byl možná rychlejší, skrývá však v sobě nebezpečí, že důkazy obstarané v zahraničí nebudou uznány soudem, před nímž je vedeno řízení ve věci samé. (Kriticky se k přístupu Soudního dvora staví například: Mankowski, Selbständige Beweisverfahren und einstweiliger Rechtsschutz in Europa, *Juristenzeitung* 2005, 1144 a Hess/Zhou, Beweissicherung und Beweisbeschaffung im europäischen Justizraum, *Praxis des Internationalen Privat- und Verfahrensrechts – IPRax* 2007, 183.) Nezávisle na tom, zda, popř. za jakých okolností, je žádoucí uplatnit Bruselskou úmluvu popř. nařízení č. 44/2001 na samostatné důkazní řízení, citovaní autoři nezpochybňují, že pro toto řízení platí nařízení č. 1206/2001.

ného vymezení. Vyloučení takovýchto opatření z rozsahu působnosti nařízení č. 44/2001 si naopak přímo vynucuje otevření cesty právní pomoci podle nařízení č. 1206/2001, aby bylo vůbec možno provést zajištění důkazů v jiném členském státě na základě práva Společenství.

d) Předběžný závěr

94. Předběžně lze proto uzavřít, že popis ve smyslu článků 128 a 130 CPI, o jehož provedení žádá Tribunale, představuje dokazování podle článku 1 nařízení č. 1206/2001. Dožádaný soud by jej musel provést, pokud by byla tato opatření dostatečně přesně popsána tak, aby byla seznatelná souvislost mezi důkazy, které je nutno opatřit, a (případně dosud nezahájeným) řízením, a pokud by neexistovaly žádné důvody odmítnutí.

2. Důvody odmítnutí žádosti

95. Článek 14 nařízení č. 1206/2001 upravuje důvody, z nichž může dožádaný soud odmítnout žádosti vyhovět. Podle čl. 14 odst. 2 písm. a) může dožádaný soud vyřízení žádosti odmítnout zejména tehdy, jestliže nespadá do působnosti uvedeného nařízení ve smyslu jeho článku 1. Jak však vyplynulo z dosavadního zkoumání, v projednávaném případě do jeho působnosti spadá. Mimoto může být vyřízení žádosti odmítnuto na základě čl. 14 odst. 2 písm. b), jestliže k vyřízení žádosti nejsou podle právních předpisů členského státu dožádaného soudu příslušné orgány moci soudní.

96. Článek 10 odst. 3 druhá věta nařízení č. 1206/2001 obsahuje navíc výhradu veřejného pořádku ohledně žádostí, jež mají být vyřízeny podle práva členského státu dožadujícího soudu. Tuto možnost využil předkládající soud tím, že požádal o provedení popisu podle článků 129 a 130 CPI. Dožádaný soud musí obecně vyhovět i takovéto žádosti, ledaže je požadovaný postup neslučitelný s právem členského státu dožádaného soudu nebo nemožný z důvodu značných praktických obtíží.

97. Oba důvody odmítnutí obsahují odkazy na ustanovení právních předpisů členského státu dožádaného soudu. Tyto vnitrostátní právní předpisy nemůže Soudní dvůr vyložit, aby konstatoval, jaké pravomoci jsou právním řádem daného členského státu svěřeny

soudní moci, anebo které formy dokazování nejsou slučitelné s vnitrostátním právem, popřípadě jsou z praktických důvodů neproveditelné. Tato posouzení jsou vyhrazena dožádanému soudu.

98. Z judikatury Soudního dvora nicméně vyplývá, že v případě, kdy určité ustanovení právního předpisu Společenství odkazuje na vnitrostátní právní předpisy a zvyklosti, nemohou členské státy přijmout opatření, která by mohla ohrozit praktickou účinnost právní úpravy Společenství, jejíž součástí je zmíněné ustanovení [43]. V tomto smyslu nařízení stanoví hranice vnější svobody vnitrostátních zákonodárců, které jsou překročeny, jestliže ustanovení daného vnitrostátního práva zpochybní praktickou účinnost nařízení. V tomto kontextu je úlohou Soudního dvora podat výklad nařízení zajišťující respektování těchto hranic.

99. Jako obecné vodítko při tom slouží požadavek, že by měla být možnost odmítnout vyřízení žádosti o dokazování zúžena na přísně omezené výjimečné situace tak, aby bylo možno zajistit účinnost nařízení; to je zdůrazněno v jedenáctém bodě nařízení č. 1206/2001.

100. Vláda Spojeného království se domnívá, že dožádaný soud žádost odmítl, protože nespadala do rozsahu působnosti nařízení č. 1206/2001. Podle ní se neopíral o možné důvody odmítnutí [44]. Stejně jako Irsko zastává však i Spojené království názor, že provedení požadovaných opatření každopádně nespadá ani do pravomoci anglických soudů.

101. V systému *common law* není opatřování důkazů záležitostí soudů nebo jiných orgánů a subjektů vykonávajících své pravomoci v rámci systému justice. Musí je naopak opatřovat sami účastníci řízení. *Supervising solicitor*, který doručí a vykoná *search order* podle Section 7 Civil Procedure Act 1997, je sice nezávislým justičním orgánem pověřeným soudem (*officer of the court*), ale není zaměstnancem (*agent*) soudu.

102. Švédská a finská vláda i Komise oproti tomu ve svých odpovědích na otázku Soudního dvora správně argumentovaly, že je třeba rozlišovat mezi *nařízením* obstarání důkazů a jeho *provedením*. Vyřízení žádosti o dokazování nelze odmítnout jen proto, že provádění určitých forem dokazování nepatří

43 — Rozsudek ze dne 18. ledna 2007, CGT (C-385/05, Sb. rozh. s. I-611, bod 35), s odkazem na rozsudek ze dne 9. září 2003, Jaeger (C-151/02, Recueil, s. I 8389, bod 59).

44 — Pro tento názor svědčí skutečnost, že dožádaný soud žádost nevrátil s použitím formuláře E nebo H.

k úkolům soudů. Rozhodující naopak je, že jsou soudy oprávněny nařídit požadovaná opatření. Anglickým soudům zřejmě v zásadě udílí odpovídající pravomoci Section 7 Civil Procedure Act 1997 ve spojení s částí 25 Civil Procedure Rules [45].

103. Jak správně zdůraznila Komise, není kromě toho nutné, aby mohly „soudní moc" vykonávat jen osoby organizačně začleněné do systému soudnictví. Tak i *supervising solicitor*, který je – byť na návrh strany – určen soudem, aby obstaral řádné doručení a výkon *search order*, může být považován za součást soudní moci. Oprávněnost tohoto výkladu je potvrzována skutečností, že touto funkcí mohou být pověřeni jen zvláště zkušení *solicitors* [46]. Zajištění potřebné nestrannosti při provádění jejich úkolu slouží i stanovení, že nesmějí patřit ke stejné kanceláři jako zástupci navrhovatele [47].

104. Pokud by se předpokládalo, že do kategorie úkonů soudní moci spadá pouze obstarávání důkazů provedené samotným soudem, byla by tím přespříliš omezena praktická účinnost nařízení. Nemohly by pak být vyžádány ani znalecké posudky, které rovněž nevypracovává samotný soud, ale znalec.

105. V důsledku toho nelze odmítnutí odůvodnit nedostatkem soudní pravomoci, pakliže určité opatření k zajištění důkazů, jako je popis ve smyslu článků 128 a 130 CPI, není podle práva dožádaného členského státu prováděno soudem samotným, nýbrž nezávislým justičním orgánem, který je ustanoven soudem.

106. Námitku, že v systému *common law* je opatřování důkazů záležitostí stran, lze chápat i jako odkaz na výhradu podle čl. 10 odst. 3 druhé věty nařízení č. 1206/2001. Podle tohoto ustanovení může dožádaný soud odmítnout, aby byla žádost vyřízena zvláštním postupem podle právních předpisů státu dožadujícího soudu, pokud je tento postup neslučitelný s právem jeho členského státu nebo pokud tomu brání závažné praktické překážky.

107. K tomu je třeba nejprve konstatovat, že se uvedená výhrada neuplatní již tehdy,

45 — Zdá se, že v praxi soudy tento nástroj používají v míře spíše omezené. Běžnější zřejmě je, že se strany samy zaváží k vydání dokumentů a předmětů nacházejících se v jejich držení (*disclosure*). Jenom v případě, že postup *disclosure* nepostačuje k zajištění důkazů, přichází v úvahu vydání příkazu *search order* (viz Zuckerman, *Zuckerman on Civil Procedure*, 2. vyd., Londýn, 2006, bod 14.177).

46 — Practice Direction 25 – Interim injunctions, 7.2.

47 — Practice Direction 25 – Interim injunctions, 7.6.

jakmile požadované opatření podle cizozemského práva neodpovídá přesně tuzemskému právu a tuzemské praxi [48]. V opačném případě by čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1206/2001 pozbyl smyslu. Formulace výhrady v uvedeném nařízení je v tomto smyslu širší nežli čl. 9 odst. 2 Haagské úmluvy o provádění důkazů v cizině, který umožňuje odmítnutí, jestliže přání dožadujícího orgánu, aby se dokazování provádělo zvláštní formou, neodpovídá soudní zvyklosti dožádaného státu.

108. Dožádaný soud musí naopak v rámci svých možností vyvinout snahu, aby bylo opatření upravené právními předpisy dožadujícího státu provedeno v co nejširší míře a s použitím prostředků, jež má tento soud k dispozici.

109. Přitom je třeba vzít na zřetel skutečnost, že podstata právní pomoci podle nařízení č. 1206/2001 spočívá v tom, že se soud jednoho členského státu obrátí se svou žádostí o dokazování přímo na soud v jiném členském státě. Právní pomoc nesmí být nadměrně znesnadněna tím, že budou na účastníky řízení u dožadujícího soudu přeneseny příliš široké povinnosti při obstarávání důkazů ve státě dožádaného soudu [49].

110. Mimoto nelze za vyřízení žádosti podle čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1206/2001 zásadně požadovat náhradu poplatků a nákladů. Podle čl. 18 odst. 2 může dožádaný soud požadovat pouze úhradu odměny pro znalce a tlumočníky a nákladů vzniklých dokazováním s použitím zvláštního postupu podle čl. 10 odst. 3 a 4.

111. Ztroskotá-li zcela přesné provedení žádosti podle cizího práva na vnitrostátních předpisech, které tomuto právu odporují, anebo v důsledku závažných praktických překážek, nesmí být žádost bez dalšího zaslána zpět naprosto nevyřízená. Podle výkladu nařízení č. 1206/2001, který má nutně na zřeteli zejména zájem na provedení právní pomoci, je naopak dožádaný soud povinen provést požadované opatření v pozměněné podobě, aby bylo v souladu s vnitrostátní úpravou [50]. Není-li možné ani toto řešení, zbývá ještě možnost použít obdobný postup vnitrostátního práva [51].

48 — Viz Rauscher/von Hein, *Europäisches Zivilprozessrecht*, 2. vyd., Mnichov, 2006, čl. 10 Gesetz zur Durchführung gemeinschaftsrechtlicher Vorschriften über die grenzüberschreitende Beweisaufnahme in Zivil- oder Handelsachen in den Mitgliedstaaten (EG-Beweisaufnahmedurchführungsgesetz), bod 13.

49 — V případě výslechu svědků cestou právní pomoci podle nařízení č. 1206/2001 je v Practice Direction 34 – Depostions and Court Attendance by Witnesses, 11.3 například výslovně stanoveno, že Treasury Soliciter přebírá úlohu navrhovatele před dožádaným soudem. K tomu viz též Layton/Mercer, *European Civil Practice*, 2. vyd., Londýn, 2004, bod 7.062.

50 — Viz Rauscher/von Hein, *Europäisches Zivilprozessrecht*, 2. vyd., Mnichov, 2006, čl. 10 EG-Beweisaufnahmedurchführungsgesetz, bod 22 a násl.

51 — Viz Huber in: Gebauer/Wiedmann, *Zivilrecht unter Europäischem Einfluss*, Stuttgart aj., 2005, kapitola 29, bod 133.

112. V současném stadiu řízení však není Soudní dvůr povolán podat definitivní výklad příslušných ustanovení nařízení upravujících případné důvody odmítnutí nebo výhrad. Těmito otázkami se musí zabývat nejprve dožádaný soud. Pokud by byl na pochybách ohledně dosahu těchto ustanovení, byl by jakožto soud poslední instance oprávněn a povinen obrátit se na Soudní dvůr, jenž by pak mohl se znalostí skutkového a právního základu věci zaujmout jasnější stanovisko k výkladu čl. 14 odst. 2 písm. b) a čl. 10 odst. 3 druhé věty nařízení č. 1206/2001.

V – Závěry

113. Na základě předchozích úvah navrhuji Soudnímu dvoru, aby na první předběžnou otázku Tribunale odpověděl takto:

Zajištění a opatřování důkazů, jimiž je například popis ve smyslu článků 128 a 130 italského Codice della Proprietà Industriale, představují dokazování spadající podle článku 1 nařízení Rady (ES) č. 1206/2001 ze dne 28. května 2001 o spolupráci soudů členských států při dokazování v občanských nebo obchodních věcech do rozsahu působnosti uvedeného nařízení a soud členského státu je musí na žádost soudu jiného členského státu provést, ledaže tomu brání důvody odmítnutí.